

2099

2106

20

Noushou sakuretsu girl

Original: Erika Yoshida

Story: Erika Yoshida

Translate: Rikki

2079

2054

203

NOU SHOU SAKURETSU GIRL 1

เกมลับดับสมอง 1

Original rerulili

Story Erika Yoshida

Illustration Chatsubo

แปลโดย Rikki

NOU SHOU SAKURETSU GIRL 1

© rerulili&Erika Yoshida 2013

Edited by KADOKAWA SHOTEN

First published in Japan in 2013 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo,
through TOHAN CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights © 2014 Interactive Business Co., Ltd.

ISBN 978-616-363-075-9

บรรณาธิการบริหาร กวิน ใจนรีตันจาดินชัย
กองบรรณาธิการ วรพงษ์ เวชสวรรค์ ชนินันท์ กิตติปฐมาคุณ
พิสูจน์อักษร ชนัตตา นิตชาติ, ปวีณรัตน์ ชาญชัยเจริญกุล
ฝ่ายศิลป์ เจษฎาพร ภานุวิสิทธิ์แสง, สุพิชชา วิวัฒน์โชติพร

จัดพิมพ์โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2558

พิมพ์ที่ บริษัท ทวีวัฒน์การพิมพ์ จำกัด โทร. 02-7205014-8

จัดจำหน่ายทั่วประเทศ บริษัท สตรีม เอกซ์เพรส [เดกซ์] จำกัด

19 ส่วนสน 9 ถนนรามคำแหง 60 แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240

โทร. 02-735-6830 โทรสาร 02-374-1609

<http://shop.dexclub.com/>

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการจัดเก็บ ค่าýtทอด

ไม่ว่ารูปแบบหรือวิธีการใดๆ ด้วยกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์ การถ่ายภาพ

การบันทึก หรือวิธีการอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาต

บทนำ : กรงในกรงขัง

อ้อ เข้าใจละ แบบนี้นั่นสินะ

ที่เคยอ่านเจอในอินเทอร์เน็ตก่อนหน้านี้

บทความที่บอกว่าความฝันนั้น 'เป็นเหมือนกระจกเงาที่สะท้อนภาพความปรารถนา ความวิตกกังวล และความต้องการภายในตัวมนุษย์ โดยเปลี่ยนแปลงหรือบิดเบือนรูปร่างไปเล็กน้อย' ซึ่งนักจิตวิทยาผู้ยิ่งใหญ่ในอดีตเหมือนจะเคยกล่าวไว้ทำนองนี้

ถึงจะจำได้รางๆ แต่มันก็ยังฝังหัวอยู่ บทความในอินเทอร์เน็ตก็คงเป็นแบบนี้แหละ

"บิดเบือนรูปร่างหรือ เก๊มาก"

ฉันพิมพ์ตบมุกอยู่ในฝันของตัวเอง

รอบด้านมีดสนิท มองไม่เห็นอะไรด้านนอกลูกกรง

แต่ก็ยังรู้สึกได้ถึงสัมผัสสากแข็งของพื้น

กลิ่นเปรี้ยวอมหวานเจือจางในอากาศชื้นแฉะ

ไม่ผิดแน่ นี่คือโรงเรียนสตรีเซนต์อาร์ทิมิส ที่ฉันรักและชิงชัง

ตอนนี้ฉันถูกขังอยู่ในกรง

นี่ไม่ใช่เป็นการเปรียบเทียบว่าห้องเรียนคือกรงขัง แต่มันคือกรงขังของจริง ลูกกรงล้อมรอบสี่ทิศและแคบจนกางแขนได้ไม่เต็มทีแบบเดียวกับที่เอาไว้ขังสัตว์ในคณะละครสัตว์นั้นแหละ

ถ้าหาก ‘ทรงในทรงซัง’ แสดงถึงความกังวลในใจลึกๆ ของฉัน
มันก็ตรงเป๊ะมาก สมองเรามีปัญญาสร้างได้แค่นี้เองสินะ

รีบตื่นจากฝันบ้าบอและกระจอกนี้ดีกว่า

ฉันจัดกระโปรงที่เล็กขึ้นมา ก่อนเอาสองมือหยิกแก้มตัวเองเต็ม
แรง แต่กลับไม่มีแว้วว่าจะตื่นจากฝัน

“.....รีบๆ ตื่นซะทีสิ”

ถึงจะพร่ำบอกตัวเอง แล้วหยิกแก้มอยู่หลายครั้ง แต่ฉันก็ยังอยู่
ในทรงคับแคบเหมือนเดิม

ฉันเลื่อนมือจากแก้มไปเขย่าลูกทรงแรงๆ แต่มันก็ไม่เปิดอย่าง
ที่คิด ลูกทรงสนิมเรอะทำเพียงส่งเสียงเสียดสีดังเอ๊ยดอ๊าด

“ทำไมละ ทำไม ทำไม?”

ร่างของฉันพลันสั่นสะท้าน ต่อให้พยายามอดทน แต่ข้างขา
ก็ยังไซเซ พิ๊งกระพ๊ากันไม่หยุด แถมเสียงยังสั่นเครือน่าเวทนา

“.....จะมีใครอยู่ไหมคะ?”

ทั้งที่กลัวจนอยากตะโกนดังๆ แต่เสียงกลับแหบพร่า เบาจน
แม้แต่ตัวเองยังแทบไม่ได้ยิน ก่อนเงยบหายไปกับความมืดในพริบตา

ดูเหมือนเวลาของการหนีความจริงจะหมดลงแล้ว

ฉันต้องยอมรับความจริงที่ไม่อยากยอมรับนี้เสียที

ว่าที่นี้ไม่ใช่ความฝัน แต่มันคือความจริง

“อ้าว ตื่นไวดีนี่ครับ”

ทันทีที่ฉันยอมรับความจริงได้ เสียงทุ้มต่ำก็ดังจากเหนือศีรษะ

เมื่อเงยหน้าขึ้น ก็เห็นอาจารย์ทาชิโนะกัมมองฉันอยู่จากทางด้านนอกลูกกรง อาจารย์ค่อมศีรษะทักทายอย่างสุภาพ ก่อนจะเสยผมหน้าที่ปรกลงมาเล็กน้อยขึ้น เห็นลำแขนเรียวผอมโผล่พ้นออกมาจากถูงมือและเสื้อเชิ้ตสีขาว

“อรุณสวัสดิ์ครับ คุณอิจิอิ ฮานะ”

ให้ตายสิ เรานิ่งเงาจริงๆ

สถานการณ์แบบนี้แหละ แต่พอได้ยินอาจารย์ทาชิโนะเรียกชื่อเต็ม ฉันก็ผลอยิ้มแก้มปริ หน้าแดงแดงไปถึงลำคอ ทุ่ลมกลางความมืด แต่กลับมองออกทันทีว่าเป็นอาจารย์ คงไม่ใช่แค่เพราะสายตาเริ่มชินกับความมืดแล้ว

ตอนที่กำลังจะขอคำอธิบายเกี่ยวกับสถานการณ์ตอนนี้ นั่นเอง

“ยังเจ็บตรงท้องอยู่หรือเปล่าครับ?”

แค่คำพูดเดียวของอาจารย์ ความทรงจำของฉันก็ย้อนกลับมาในพริบตา

ทันทีที่นึกได้ถึงภารกิจดีที่กระแทกเข้าตรงท้อง เรียวแรงก็ถูกสวบหายไปจากร่าง ฉันนั่งขัดตัวอยู่บนพื้น

จริงสิ ตอนนั้น เราโดนอาจารย์.....

ความทรงจำที่ย้อนคืนมาบั่นป่วนอยู่ในหัว อาจารย์ทาชิโนะยืนอยู่ข้างตัวฉันที่กำลังตาลาย เขายิ้มอ่อนโยนคล้ายกับมองดูดอกไม้ที่เบ่งบานอยู่ริมทาง แล้วพูดว่า

“ยินดีต้อนรับสู่สวนสัตว์มนุษย์แห่งขุมนรกครับ”

บทที่หนึ่ง : ความฝันที่สมหวังมันก็แค่เศษขยะ

ฉันอยากได้มันมากมาตั้งแต่เมื่อก่อนแล้ว
เนคไทสีแดงสดเหมือนดอกกุหลาบบานสะพรั่ง อยากลองสวม
มันไว้กลางหน้าอกแล้วเดินฝ่าสายลมดูสักครั้ง
ฉันฝ่าไฟฝนถึงแค่สิ่งนั้นตลอดสิบหกปีที่ผ่านมา

เพราะเนคไทสีกุหลาบนั้นเป็นหลักฐานที่บอกว่าเป็นนักเรียน
ของโรงเรียนสตรีเซนต์อาร์ทิมิสยังไงล่ะ

หากเอ่ยชื่อโรงเรียนสตรีเซนต์อาร์ทิมิส ก็ได้ชื่อว่าเป็นโรงเรียน
คุณหนู

ในอดีตเคยเป็นคอนแวนต์ที่ก่อตั้งโดยคณะมิชชันนารีจาก
ฝรั่งเศส เธอเป็นว่า ทั้งประวัติความเป็นมาและระดับของโรงเรียนนี้ก็
ยิ่งใหญ่ไม่ใช่เล่น

สมัยก่อนถ้าได้เรียนที่นี่ อนาคตก็จะสุขสบาย อยากเป็นสะใภ้
บ้านไหนก็เลือกได้ตามใจชอบ

แม้แต่ปัจจุบัน อัตราแข่งขันสอบเข้าเทียบได้กับโรงเรียนสอน
การแสดงท่าละครเวที*

ตัวงานโรงเรียนขายกันราคาแสนเยนบนเว็บไซต์สินค้ายาฮู
อีอ็อกชั่น

---

* โรงเรียนสตรีเอกชนที่สอนศิลปะการแสดงโดยเฉพาะ จัดตั้งโดยคณะละครเวทีซึ่งเป็น
คณะละครหญิงล้วนชื่อตั้งในญี่ปุ่น

ยิ่งถ้าเป็นเครื่องแบบนักเรียน ราคาตกอยู่ที่ตัวละล้านขึ้นไป
แค่มีนักเรียนที่เดินอยู่ในเมือง บรรยากาศก็จะเปลี่ยนไปทันที
ราวกับพลิกฝ่ามือ อากาศดูนุ่มนวลและอ่อนโยนลง ผู้คนที่เดินสวนกัน
จะหันมาส่งยิ้มและมองด้วยสายตาอิจฉา ไม่ว่าจะอย่างไรฉันก็ต้องเป็น
หนึ่งในกลุ่มพี่สาวเนคไทแดงพวกนั้นให้ได้

ด้วยเหตุนี้ฉันจึงตั้งหน้าตั้งตาเรียนอย่างหนักจนไม่สร้าง
ทรงจำสมัยมัธยมต้นสักอย่าง

ไม่เคยเที่ยวเล่นกับเพื่อน ที่จริงคือไม่มีเพื่อนเลยด้วยซ้ำ ชมรม
เหรอ แน่จนกว่าไม่เคยเข้า ทันทีที่เสียกรุงเล็กคาบโหมรัมดั่งขึ้น ฉันก็
มุ่งหน้าไปยังตูรองเท้าแล้ว

ตรงกลับบ้านโดยไม่เคยแวะข้างทาง เขียนสไลด์มันสมองที่มี
ความจูนน้อยนิดด้วยการฝึกทำข้อสอบย้อนหลังของโรงเรียนเซนต์
อาร์ทิมิส

จากความทุ่มเทสู่ตาย เสียสละชีวิตมัธยมต้นตลอดสามปี ฉัน
ก็สอบติดได้อย่างปาฏิหาริย์

เอ่อ พุดให้ถูกคือสอบติดเพราะได้เลื่อนลำดับขึ้นจากโควต้าตัว
สำรองต่างหาก

ช่างเถอะ ยังไงก็สอบติดเหมือนกัน ในที่สุดก็คว้าเนคไทสีแดง
ที่หมายปองตั้งแต่เด็กมาจนได้

ได้เป็นพวกเดียวกับคุณพี่สาวที่แอบปลื้มแล้ว

บอกลาตัวเองที่ผ่านมา เปลี่ยนจากดักแด็กกลายเป็นผีเสื้อ จาก
โทรศัพท์มือถือฝาพับเป็นสมาร์ทโฟน จากสัญญาณอนาล็อกสู่ดิจิตอล

ทั้งที่ชีวิตเปลี่ยนไปแบบ Before & After เหมือนในละครแล้วแท้ๆ.....
แต่ว่า

ชีวิตมัธยมปลายแสนจี๊ดจ๊าดนี่คืออะไร

หลังจากเปิดเทอมมาเดือนหนึ่ง ความรู้สึกดีใจเวลาได้สวมชุดนักเรียนที่ใฝ่ฝันก็หายเกลี้ยงไม่เห็นเหมือนที่จินตนาการเลย ไม่ได้ดูสวยสักนิด อยากต่อยตัวเองซะมิดที่คิดว่าถ้าเข้าที่นั่นแล้ว ก็คงได้เกิดใหม่ แต่แล้วตัวเรากลับยังเหมือนเดิมทุกอย่าง

ที่กล่าวมาทั้งหมดนั่นคือ อิจิอิ ฮานะ ผู้แสนธรรมดาและด้อย
ต่ำนั่นเอง

“ทั้งหมดตรง~”

เมื่อได้ยินเสียงแหลมสูงของหัวหน้าห้อง ฉันก็รีบลุกขึ้น ขณะที่นักเรียนทุกคนในชั้นค่อยๆ ไล่ตามที่เราสั่ง

ทันทีที่จับคอบุคสุดท้ายของวัน ภายในห้องเรียนก็เกิดเสียงจ๊อแจ ขึ้นมาโดยพลัน

จู่ๆ ฉันก็รู้สึกว่ามีสายตามองมาจากทางด้านหลัง พอหันกลับไป ก็เห็นหัวหน้าห้องกำลังจ้องมาด้วยสีหน้าเย็นเยียบ คงไม่พอใจที่ฉันลุกเข้าไปละมั้ง

ถึงในใจจะแซวว่า เป็นจำโหดมาจากไหนยะ แต่ฉันก็ก้มหัวขอโทษเอาไว้ก่อน คงเพราะพอใจแล้วละมั้ง หัวหน้าห้องจึงเดินแกลง

ผมเปียสองข้างไปทางตุ้ลือกเกอร์ ทั้งที่ถ้าไม่ทำหน้านี้ไว้คือผมวดเธอก็
จัดว่าเป็นคนสวยมาก น่าเสียดายจริงๆ

ฉันมองผมเปียของหัวหน้าห้องแล้วกวาดตาครอบๆ ไปด้วย
ผลอแป็บเดียวชั้นเรียนก็แบ่งออกเป็นกลุ่มเล็กกลุ่มน้อย ต่อให้มีเวลา
น้อยนิด พวกผู้หญิงก็ยังชอบจับกลุ่มกันอยู่ดีสินะ แม้จะอยู่คนละกลุ่ม
กัน แต่เนื้อหาของบทสนทนาที่ตั้งผสมปนเปกันนั้นก็ไม่ได้ต่างกัน

“นี่ๆ วันนี้จะไปไหนหรือ?”

“การบ้านเลขจะเยอะไปไหนเนี่ย?”

“ว่าแต่เลือกชมรมได้หรือยัง?”

ขณะที่บทสนทนาทำนองนั้นกำลังดำเนินไป ฉันก็ค่อยๆ นั่งลง
แล้วล้วงเข้าไปในกระเป๋านักเรียน ปลายนิ้วควานเจอวัตถุทรงสี่เหลี่ยม
แล้วจึงหยิบมันออกมา

มันเป็นโทรศัพท์สมาร์ทโฟนที่เพิ่งวางจำหน่ายเมื่อเดือนที่แล้ว
มันเป็นของขวัญเนื่องในโอกาสที่สอบเข้าได้ ฉันนั่งอ่านบทความใน
อินเทอร์เน็ตที่ขาดทั้งความน่าเชื่อถือและสาระ ระหว่างที่รอให้ตัวโมง
โหมกรุมก่อนกลับบ้านเริ่ม

ไม่มีใครมาคุยกับฉัน แต่ก็ไม่มีกลุ่มที่ฉันอยากไปร่วมวงเช่นกัน
แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าฉันถูกแกล้งหรือว่าโดนแบนหรือกระ
อย่างน้อยก็ยังดีมีเพื่อนนั่งกินข้าวกลางวัน หรือเพื่อนที่เดินย้าย
ห้องเรียนหรือไปห้องน้ำด้วยกันอยู่ แต่ไม่ได้สนิทกันถึงขั้นลุกออกจาก
โต๊ะเพื่อไปคุยกันในเวลาสั้นๆ เท่านั้นเอง

ต่อให้จู่ๆ มีคนบอกฉันว่าจะไม่ได้เจอหน้าเพื่อนพวกนั้นอีกแล้ว
ฉันก็คงไม่มีน้ำตาไหลสักหยด

ยังสงสัยด้วยซ้ำว่าเรียกว่าเพื่อนได้หรือเปล่า

วันนี้ไม่ค่อยจะมีบทความอะไรน่าสนใจบนเว็บไซต์รวมกระทู้
ฉันจึงทำเป็นจิ้มมือถือ พลังแอบสังเกตพฤติกรรมของคนในชั้นเรียน
ไปด้วย

ทุกกลุ่มยังคงคุยจ้อกันไม่หยุด แกว่งเนศไทบนอกตัวเองเบาๆ
แล้วหัวเราะ มีอะไรน่าตลกขนาดนั้นเลยหรือ

เมื่อมองเปรียบเทียบเนศไทบนหน้าอกตัวเองแล้ว 'ไม่รู้ทำไมถึง
มีแค่ของฉันที่เป็นรอยสกปรกนะ

ฉันปรับอารมณ์ แล้วคิดว่าจะเริ่มคุยกับเขาบ้าง

หลังเบนสายตาลับมาที่มือถือ ฉันก็เปิดทวิตเตอร์ ถ้าอยู่บน
อินเทอร์เน็ตจะป่นอะไรก็ได้ตามใจ

'ทำไมนะ ทั้งที่ความฝันเป็นจริงแล้วแท้ๆ'

ฉันขยับนิ้วพิมพ์ตัวหนังสืออย่างว่องไวแล้วกดทวิต

'วันนี้ก็รู้สึกเหมือนมาอยู่ผิดที่ผิดทางสุดๆ อีกแล้ว'

ฉันพิมพ์ข้อความที่ผุดขึ้นในหัวอีกครั้งโดยไม่คิดอะไรมาก

'น่าสมเพชชะมัด'

เมื่อมองย้อนดูทวิตอันล่าสุด ฉันก็เริ่มรู้สึกเข้าใจได้อย่างน่า
ประหลาด

ใช่แล้ว น่าสมเพช

เห็นเพื่อนร่วมชั้นที่ปรับตัวเป็นนักเรียนของที่นี่ได้ในเวลาอันสั้น
ฉันก็รู้สึกกดดัน หวาดกลัว ท้อแท้ และไม่กล้าที่จะก้าวไปข้างหน้า

ไม่มีทั้งเพื่อนให้เปิดใจด้วย หรือชมรมที่อยากเข้า ระหว่างที่ฉัน
เป็นแบบนั้น คนรอบข้างก็ทิ้งระยะห่างออกไปเรื่อยๆ

ทั้งที่อยู่สถานທີ່ที่ไฝฝันแล้ว แต่มักกลับมาเบื่อเหมือนขนม
บาวาเวอส์ชิ้นหนึ่ง

‘ฉันเป็นนักเรียนเซนต์อาร์ทิมิสจริงๆ เหรอ?’

ฉันพิมพ์ข้อความนั้น แต่คราวนี้กลับลบมันทิ้งก่อนกดทวีต

เมื่อโดนช่องว่างระหว่างจินตนาการกับความจริงเล่นงานจนลูก
ไม่ขึ้น ฉันก็นึกอยากโดดหรือหยุดเรียนอยู่หลายครั้ง แต่ก็ไม่มีความ
กล้าพอ สุดท้ายจึงไม่เคยขาดเรียนหรือมาสายสักครั้ง

ติด ๆ มือถือที่ใส่อยู่ในกระเป๋าเสื้อสั้น

ฉันหยิบมือถือเครื่องที่สองออกมา เป็นมือถือฝาพับที่ใช้มา
ตั้งแต่สมัยมัธยมต้น

หลังตอบอีเมลที่แม่ส่งมาว่า ‘วันนี้คงกลับดี!’ ฉันก็หย่อนมือถือ
ฝาพับกลับลงไปใ้กระเป๋าอีกครั้ง

ฉันขอพ่อกับแม่ให้ยอมให้พกมือถือสองเครื่อง เป็นรางวัลที่
สอบติดโรงเรียนเซนต์อาร์ทิมิส

เวลาสามปีสมัยมัธยมต้น ฉันได้เจ้านี่คอยค้ำจุนตอนพักช่วง
จากการเรียนหรือเวลาเหงา

ยังไปก็คงขอยกเลิกบริการไม่ลง ถึงดูให้ความรักกับสิ่งของมาก
ไป แต่ฉันก็รู้สึกอุ่นใจเสมอเวลาที่พกเจ้านี่ติดตัว แถมเจ้าฝาพับยัง

สะดวกกว่าเวลาที่เครื่องสมาร์ทโฟนรวน หรือว่าอินเทอร์เน็ตมีปัญหาด้วย

วันนี้ก็เช่นกัน ที่มีมือถือสองเครื่องนี้ช่วยให้ฉันก้าวผ่านทุกวันที่เหมือนเดิมไปได้

เพียงแค่เล่นสมาร์ทโฟนไปเรื่อยๆ ช่วงเวลาพักก็จะหมดลงอย่างรวดเร็ว

ในห้องเรียน ฉันอาจมีตัวตนเหมือนกับอากาศ แต่ถ้าเป็นในอินเทอร์เน็ต บางครั้งจะมีคนมาตอบข้อความอย่างที่ฉันหวีดไปเมื่อที่อยู่บ้าง ถ้าอยู่ในอินเทอร์เน็ต อย่างน้อยฉันก็ยังพอมีเพื่อน

“ขอโทษที่มาสายนะครับ”

ประตูห้องเรียนเปิดออก แล้วอาจารย์ทาชิโนะซึ่งเป็นอาจารย์ประจำชั้นก็เดินเข้ามา

อาจารย์ร่างสูงเพรียวสวมชุดสูทสามชิ้นสีดำไอวอรีเหมือนเช่นทุกวัน

เมื่อเห็นว่าอาจารย์มาแล้ว ทุกคนในชั้นก็กลับไปนั่งที่ของตัวเอง โดยไม่ต้องมีใครสั่ง

หัวหน้าห้องมองดูรอบห้องก่อนตะโกนสั่ง ‘ทั้งหมดตรง’ คราวนี้ฉันลุกขึ้นได้ทันเวลาที่ แล้วทำความเคารพไปพร้อมกับเสียงของเธอได้

“สวัสดิ์ค๊ะ อาจารย์ทาชิโนะ”

เสียงของทุกคนในชั้นประสานกัน หลังแน่ใจว่าทุกคนนั่งที่กันเรียบร้อยแล้ว อาจารย์ทาชิโนะก็ยิ้มหยีตาอย่างใจดี

“สวัสดิ์ครับ.....วันนี้ก็หักท่ายได้ยอดเยี่ยมเหมือนเดิมนะ”

อาจารย์มักกล่าวชมการทำความเคารพที่พร้อมเพรียงของพวกเขาเสมอ

ใช่แล้ว ถ้าไม่นับสมาร์ทโฟน นี่ก็เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ฉันยังมาโรงเรียน

อาจารย์ทาชิโนะเป็นอาจารย์ใหม่ที่เพิ่งเข้ามาสอนในปีนี้ บุคลิกดูเป็นสุภาพบุรุษ ท่าทางใจดี และไม่เคยตวาดเลยสักครั้ง เพียงแต่อาจารย์เอ่ยปากพูด ห้องเรียนก็จะเงียบไปเอง

ทุกคนคงหลงเสน่ห์ในเสียงทุ้มต่ำก่อนไปทางแหบของเขา
แน่นอนว่ารวมถึงฉันด้วย

เพราะเขาดูกลมกลืนกับบรรยากาศของโรงเรียนนี้มากกว่าอาจารย์ท่านอื่น ฉันจึงเผลอมองเพลินโดยไม่รู้สึกตัว

แขนขาเรียวยาว เอศคอขดเล็ก ดวงตาเรียวแหลม แต่เวลายิ้มแล้วดูอ่อนโยน

อาจารย์แต่งชุดสูทสามชิ้นเข้ารูป สวมถุงมือ แหบไม่เคยได้เห็นผิวกาย จนลึบกันว่าเขาเป็นโรคภูมิแพ้แสงแดด

แต่ทุกครั้งที่เขาเสยผมที่ยาวปรกหน้า ก็จะได้เห็นข้อมือสีขาวโผล่จากแขนเสื้อ ฉันมักจะใจเต้นกับผิวขาวใส่นั้นเสมอ

แบบนี้สินะที่เรียกว่าถ้ามอง แต่เขาก็ดูทั่วไปทุกส่วนจริงๆ ไม่จำเป็นต้องบอกว่าสวยมากกว่า

ฉันยังไม่รู้ว่าความรู้สึกนี้คือความรักหรือแค่แฟนคลับ แต่ถ้าอาจารย์ทาชิโนะไม่ได้เป็นอาจารย์ประจำชั้น ตอนนี้ฉันจะเป็นอย่างไรนะ แค่คิดก็กลัวแล้ว

สำหรับฉัน คาบโฮมรูมเช้าและตอนกลับบ้านถือเป็นช่วงเวลาอันมีค่าที่จะได้ฟังเสียงของอาจารย์ทาชิโนะ ทว่าหลายวันมานี้กลับโดนผู้ชายกลุ่มหนึ่งเข้ามาก่อกวน

“งั้นอาจารย์โคจิ อาจารย์คุโบะ ระวังตัวด้วยนะครับ”

เมื่อถูกเรียก ชายในชุดสูทสมัครงานกับชายในชุดวอร์มที่ยืนอยู่ข้างอาจารย์ทาชิโนะก็ก้าวมาตรงหน้าโต๊ะอาจารย์

อาจารย์ฝึกสอน โคจิ เങะ และ คุโบะ โคจิ

“เอาละ ทุกคน ขอบคุณที่เห็น้อยมาตลอดหนึ่งสัปดาห์นะ”

คนที่พูดเกริ่นคือคุโบะ (เพราะนี่ก็เข้าใจ ขอไม่ได้คำนำหน้าแล้วกัน) ที่สวมชุดวอร์มสีแปร๋น

วิชาที่สอนคือพลศึกษา ว่ากันตามจริง อาจารย์ทาชิโนะไม่ได้มีหน้าที่คอยดูแลการฝึกสอนของเขา แต่เพราะไม่มีอาจารย์พละที่เป็นครูประจำชั้นเลย เขาจึงมาทำหน้าที่ที่ห้องของฉันเฉพาะแค่คาบโฮมรูม

ได้ยินว่าเคยแข่งว่ายน้ำในการแข่งขันระดับประเทศมาก่อน ถึงได้มีหุ่นทรงสามเหลี่ยมคั่วที่สมบุรณ์แบบ

รูปร่างกระชับ ไร้เนื้อส่วนเกิน ดูจากผมสั้นที่จัดทรงง่าย ๆ และรูปร่างหุ่นบ๊อบไม่ถ่วงตรงตึงหู ก็น่าจะเป็นคนขี้หลีพอตัว

“มีแผนช่วงสุดสัปดาห์กันหรือยัง ถ้ามีก็ขอให้สนุกนะ.....ฮะ แต่อย่าลืมทำการบ้านล่ะ ไม่งั้นผมโกรธจริงๆ นะ”

นักเรียนหลายคนขานรับคำพูดของคุโบะว่า “ค่า” เป็นเพราะความขี้หลีออกมาหน่อยๆ กระมัง หลายคนในห้องนี้จึงเชื่อฟังเขามาก แต่ได้ยินว่าเขาก็เป็นที่ชื่นชอบของนักเรียนห้องอื่นเหมือนกัน

“เอ่อ หัวข้อที่ต้องแจ้งมีแค่นี้ใช่ไหม?”

พุดจบ คุณบงะก็ข้าเลื่องสายตามองไปทางโคจิที่ยืนอยู่ด้านหลัง
เขา

“.....เรื่องทำความเข้าใจ”

โคจิพิมพ์

อาจารย์ฝึกสอนคนที่อาจารย์ทาชิโนะต้องคอยดูแลจริงๆ ก็คือ
เขา ที่จริงแล้วโคจิควรจะต้องรับผิดชอบคาบโฮมรูมนี่ แต่ว่าเขากลับ
เอาแต่ยืนอยู่ข้างหลังคุณบงะโดยแทบจะไม่พูดอะไรเลย

เขามักจะมองพวกเราด้วยใบหน้าบึ้งตึงเสมอ แถมยังตัวสูงกว่า
คุณบงะหนึ่งช่วงหัว จึงดูข่มขวัญสุดๆ พุดตามตรงก็คือน่ากลัว เขาชอบ
สวมชุดสูทสมัครงานสีเทา และไม่พูดจาหยอกล้อเหมือนกับอาจารย์
ทาชิโนะหรือคุณบงะ

ถึงยังไงทั้งสองคนก็เป็นมารที่มาขัดขวางช่วงเวลาแห่งการ
เยียวยาจิตใจของฉัน ช่วงฝึกงานนี้รีบๆ ะที่ ฉันคิดจากกันบึ้งของ
จิตใจ

“ใช่ๆ ทำความสะอาดสินะ”

คุณบงะเปิดสมุดบันทึกในมือ แล้วเริ่มอ่านเนื้อหาที่จดไว้

“จะมีการทำความสะอาดโรงเรียนในช่วงเสาร์อาทิตย์นี้ ดังนั้น
ขอให้นักกิจกรรมชมรมและการอยู่เย็นหลังเลิกเรียนวันนี้.....ใช่ไหม
อาจารย์โคจิ?”

“ใช่”

“ตามนั้นแหละ หลังจบคาบนี้แล้ว ขอให้ทุกคนรีบกลับบ้าน
ทันที ไม่งั้นโดนขังอยู่ในโรงเรียนไม่รู้ด้วยนะ”

ต่อให้นายไม่พูด ฉันก็ตรงกลับบ้านทันทีอยู่แล้ว ไม่มีเหตุผลที่ต้องอยู่เย็นหลังโรงเรียนเลิกด้วย คุณบงะยังคงพูดจ้อไปเรื่อย ขณะที่คุณแอบหยิบมือถือสุมาร์ทโฟนขึ้นมาเปิดทวิตเตอร์

‘อาจารย์ฝึกสอนพูดมาก แถมยังหน้าหม้อ’

ตอนที่ฉันกำลังจะกดส่งข้อความ ก็เห็นการแจ้งเตือนว่ามีคำตอบกลับเข้ามา

‘ความฝันที่สมหวังนะ ไม่มีค่าหรอก ต่ำยิ่งกว่าขยะอีก’ เป็นข้อความตอบกลับของทวิตอันล่าสุด

เป็นเด็กสาวที่น่าจะอายุรุ่นราวคราวเดียวกันซึ่งมาฟอลโลว์ฉันเมื่อไม่นานนี้ เนื่องจากเราคุยกันถูกคอพอควร ฉันจึงค่อนข้างถูกใจเธอ

ฉันรีบกดถ่ายรูปลูกกรีนช็อตคำตอบของเธอทันที เพราะถ้าไปกดถูกใจข้อความที่เธอตอบทุกคน เธออาจมองฉันเป็นผู้หญิงโรคจิตก็ได้

..... อาจจริงอย่างที่เธอว่า ฉันครุ่นคิดขณะจ้องมองรูปที่ถ่ายมา ความฝันที่สมหวังไปแล้วไม่ซ้าก็จะกลายเป็นเรื่องธรรมดาในชีวิต จากนั้นก็จะเริ่มมองเห็นข้อบกพร่องที่ไม่เคยสังเกตมาก่อน

ถ้ามองหาความฝันใหม่หรือก้าวต่อไปข้างหน้าได้คงดีกว่านี้ แต่ระหว่างที่ฉันยึดติดอยู่กับความฝันที่สมหวังไปแล้ว ก็ทำให้ประกายแสงของมันหม่นหมองไปเรียบร้อย

ฉันได้แต่นึกโทษตัวเอง ถ้ารู้ว่าเป็นแบบนี้ไม่คว้ามั่นไว้เสียก็ดี
เฮ้อ เหมือนเศษขยะจริงๆ นั่นแหละ

ฉันเอามือป้องปากซ่อนรอยยิ้มแตกตันที่ผุดขึ้นมา ถ้าคนในชั้น
มาเห็นเรานั่งยิ้มน้อยยิ้มใหญ่จ้องมือถือ อาจโดนเอาไปล้อแปลกๆ ก็ได้

“เท่านี้แหละ เราจบคาบโฮมรูมกันได้แล้วละมัง”

เมื่อคุโบงะพูดเรื่อยเปื่อยจบก็ส่งสายตาถาม อาจารย์ทาชิโนะ
พยักหน้ายิ้มให้

“งั้นก็วันนี้พอแค่นี้ เอ้อ หัวหน้าห้อง.....”

ยังไม่ทันที่คุโบงะจะได้สั่งให้ทำความสะอาดพ หัวหน้าห้องก็กล่าว
“ทั้งหมดตรง” ฉันรีบยึดมือถือเข้าได้โต๊ะแล้วลุกขึ้นยืนทันที ทุกคน
เมินอาจารย์ฝึกสอนที่งุนงงทำตัวไม่ถูก ห้องเรียนดังกล่าวไปด้วยเสียง
ประสานอีกครั้ง

“เออล่ะ เจอกันอาทิตย์หน้านะครับ”

อาจารย์ทาชิโนะโค้งศีรษะอย่างงดงามจนน่าหลงใหลให้ แล้ว
เดินออกจากห้องไป

ในที่สุดก็จบไปหนึ่งวัน เหนื่อยจังเลยเรา

“เดี๋ยวก่อนๆ คุโบงะจัง!”

โจโนะ โมคุสะ วิ่งจนกระโปรงสั้นกุดปลิวสะบัดไปหาคุโบงะ
ที่กำลังจะออกจากห้องเรียน

พริบตาที่หล่นร่วงผ่านฉันไป กลิ่นหอมฟุ้งก็กระจายไปทั่วห้อง

“ไม่ใช่คุโบงะจัง เรียกอาจารย์สิ”

“นี่ เสาร์อาทิตย์นี่ว่างหรือเปล่า หรือว่ามีเดท?”

เซนู ไมกะ และ อาจิตะ เรโกะ ที่เดินตามหลังโมคุสะมา ตรง
เข้ารุมล้อมคุโบงะ

“เฮ้ อะไร? คุณโงะ มีแฟนแล้วหรือ?”

เซนู โม่คะคลั่งแค้นคุณโงะพลางบิดเบียดหน้าอกแบนราบ

นั้น

“บอกให้ เรียก อาจารย์ ไง!”

โงะ โม่คะคะเมินที่คุณโงะพูด เธอยืนหน้าเข้าไปใกล้แล้วเปล่งเสียง “อะฮ้า” อย่างจริงจัง

“ทำหน้าที่แบบนี้แปลว่ามีผู้หญิงแล้วแหง!”

“มีแล้วแหงบ้านเธอสิ ว่าแต่ใกล้เกินไปแล้วนะ!”

ถึงจะพูดแบบนี้ แต่คุณโงะก็ไม่ได้มีท่าที่รู้สึกแยกกับการที่มีนักเรียนหญิงมารุมล้อม

“.....เป็นคนแบบไหนหรือคะ?”

เรโกะที่เงี่ยมาตลอดดลี่ยตาม ชายหนุ่มจึงเอานิ้วชี้แตะริมฝีปาก พลางพูดหยอกว่า “ไม่ได้.....ความลับ”

“ว้าย ทำนี่โดนใจเลยอะ!”

“คุณโงะจัง ทำทำน่ารักจัง!?”

ฉันจัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อย พลางลอบสังเกตพวกหล่อนไปด้วย ทั้งสามปรบมือส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าว ไล่ตามคุณโงะต้อยๆ เหมือนมดตอมก้อนน้ำตาล แถมยังตะแคงต้องตัวจนเกินงาม เป็นเด็กสาวที่มีคำพูดคำจาและกิริยารุ่มร่าม แต่ก็มีความเป็นสาวมัธยมปลายอย่างเต็มเปี่ยมจนรู้สึกนับถือเล็กน้อย

“ว่าแต่คุณโงะ เมื่อกี้จับไหล่โม่คุฮัจฉินะ?”

“หา เปล่าจับนะ!”

“จับเห็นๆ อะ เนอะ เรโกะจัง!”

“อ้อ คงจับละมั้ง”

“เลิกพูดแปลกๆ สักทีเถอะน่า ไมก์จี้!”

“ใครให้นายเรียกฉันว่าไมก์จี้ยะ!”

ทั้งสามคนต่างเรียกกันเองว่าไมก์จี้ โมคุฮัจจิ และเรโกะจี้
ราวกับจะอวดทุกคนว่าสนิทกัน (ว่าแต่ไม่อายุบ้างหรือไง)

ฉันจึงพลอยตั้งฉายาให้พวกเธออีกที

โจโนะ โมคุสะ หัวหน้ากลุ่ม เป็นลูกสาวคนเดียวของเรียวกัง*
เก่าแก่ เรียกว่าเป็นลูกคุณหนูตัวจริง เธอตัดผมเป็นลอน (แต่กลับโกหก
อาจารย์ปกครองหน้าตาเฉยว่า ‘หยักศกธรรมชาติค่ะ’) แกรมประดับ
ประดาทั้งตัวด้วยของตามแฟชั่นราวกับหลุดมาจากนิตยสารเซเว่นทีน
ด้วยนิสัยชอบอวดข้าวของหรือความเป็นอยู่ที่ดี ฉันจึงตั้งฉายาให้
ว่า ‘ริจจี้’**

ส่วนเซนู ไมก์ะมักสวมที่คาดผมติดโบว์ใหญ่แบ่อเรื่อเพื่อกลบ
ความเตี้ยของตัวเอง แกรมยังผูกผมหางม้าเพื่อเพิ่มส่วนสูง หน้าเด็ก ตัว
ผอม ต่อให้สะพายแบ็กเป้เด็กประถมก็คงไม่รู้สึกรู้ว่าแปลก แต่เวลาเจอเธอ
ในเมืองต้องเห็นคางหนุ่มไม่ซ้าหน้าเสมอ ฉันจึงเรียกว่า ‘บิจจี้’***

ส่วนอาจิตะ เรโกะจิดว่าเรียบร้อยมากเมื่อเทียบกับอีกสองคน
พูดจาสุภาพกับอาจารย์ได้เหมาะสมแตกต่างจากเพื่อนโดยสิ้นเชิง ผม
สีดำตัดสั้น ดูเหมือนทอมบอย แต่เรื่องหน้าตาฉันว่าเธอน่ารักที่สุด

* โรงแรมแบบญี่ปุ่น

** มาจากคำว่า rich ที่แปลว่ารวย

*** มาจากคำว่า bitch ที่หมายถึงผู้หญิงที่มีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์

จนเมื่อหลายวันก่อน จู่ๆ เธอก็สวมผ้าปิดตา จึงตั้งฉายาให้
ว่า 'แพจจี้'* ดูเหมือนเธอจะไม่ได้บาดเจ็บ แต่ใส่ไว้เท่าๆ รู้สึกว่าช่างกล้า
ดีแท้

ริจจี้ บิจจี้ และแพจจี้ ฉันคิดว่าตัวเองตั้งชื่อได้ไม่เลว แต่ว่า
น่าเสียดายที่ไม่มีเพื่อนให้คุยเรื่องนี้ด้วยได้ ต่อให้เอาไปเผยแพร่บน
อินเทอร์เน็ต ก็คงได้เสียงตอบรับน้อยมาก

แล้วถ้าลองตั้งชื่อเล่นให้ตัวเองบ้าง คงได้ชื่อว่าบัจจี้ ที่แปลว่า
หัวเดียวโดดเดี่ยวนั่นแหละ

ฉันรู้ตัวดีว่าที่แอบตั้งฉายาถูกพวกเธออยู่ในใจแบบนี้ ครั้งหนึ่ง
มาจากอคติ ริจจี้ บิจจี้ และแพจจี้ เป็นดาวเด่นของชั้นปีหนึ่งห้องสอง
ที่ฉันเรียนอยู่ พวกเธอคือกลุ่มผู้ชนะ

หน้าตาน่ารัก แถมยังรักษาสถานะของตัวเองในชั้นเรียนได้

แล้วอีกครึ่งหนึ่งนะเหรอ?

มาจากความรู้สึกต่อต้านที่พวกเธอดู 'ไม่คู่ควรเป็นนักเรียน
โรงเรียนนี้' ไงล่ะ

ต่อให้น่ารักหรือโดดเด่นแค่ไหนก็เปล่าประโยชน์ พวกเธอไม่ใช่
พวกพี่สาวที่ฉันหลงใหล

"ขอโทษที่ขี้ดัจจี้หะนะคะ"

---

* มาจากคำว่า patch ที่แปลว่าแผ่นปะ ในที่นี้คือผ้าปิดตา

น้ำเสียงที่เหมือนกับละลายหายไป ในอากาศกังวานไปทั่วห้อง เสียงเจี๊วจ้าวของพวกเขาจริงจังหยุดก็ในทันที

ต่อให้ไม่เงยหน้า ฉันก็รู้ว่าใครที่ยืนอยู่ตรงนั้น

คนที่มือน้ำเสียงไพเราะแบบนี้ ในห้องนี้ ไม่สิ ในโรงเรียนนี้มีแค่คนเดียว

เด็กสาวที่มีชื่อเหมือนฉัน อินาซาวะ ฮานะ

“หนูจดบันทึกเสร็จแล้วค่ะ ช่วยตรวจหน่อยได้ไหมคะ?”

เธอยื่นสมุดบันทึกประจำวันให้คุโบงะอย่างสุภาพ

แก้มของคุโบงะที่รับสมุดบันทึกมาแดงระเรื่อเล็กน้อย

เขาพลิกหน้ากระดาษด้วยท่าทางเงอะงะ หลังจากเขาตรวจดูเนื้อหาลวกๆ ก็ยิ้มผิดตรงมุมปากแล้วบอกว่า “อ้อ โอเคแล้วล่ะ”

คุณอินาซาวะเองก็ผู้ดีมีบางตอบรับคำพูดของเขา วินาทีนั้นรอบตัวเธอก็เปล่งออกรสสีทองเจิดจ้า

“ถ้าอย่างนั้นหนูขอตัวก่อนนะคะ สวัสดีค่ะ”

“อะ อ้อ กลับดี ๆ ล่ะ”

ช่างแตกต่างจากเวลาที่คุยกับริจิจิ บิจิจิ แพจจิจิอย่างเห็นได้ชัด ท่าทางของคุโบงะดูขมขื่นเหมือนเด็กวัยรุ่น แหม ก็ไม่แปลกหรอกนะ ฉันรู้สึกดีกับเขาเป็นครั้งแรก ขณะที่เดินออกจากห้องเรียนเงียบๆ ตามคุณอินาซาวะไป

คุณอินาซาวะยอดเยี่ยมไปเสียทุกอย่าง เป็นมนุษย์ที่เหมือนอยู่กันคนละโลก

ผิวขาวผ่องดุจเครื่องเคลือบดินเผา ส่งกลิ่นหอมเหมือนดอกไม้
ลิลลี่ขาวที่ไม่ใช่กลิ่นน้ำหอมสังเคราะห์ ผมยาวเงางามมัดรวบเป็นทรง
ทวินเทล น้ำเสียงไพเราะ ดวงตากลมโตเป็นทรงอัลมอนต์

ทุกส่วนที่กล่าวมาล้วนบริสุทธิ์ผุดผ่องและนุ่มนวล เส้นหิของ
คุณอินทาชาระลั่นไหลจากร่างกายและไปรยปรายลงมาอย่างไม่ขาดสาย
จนฉันคิดว่าตัวเองช่างกล้าดีเหลือเกินที่มีชื่อเดียวกับเธอ

แต่ที่ยอดเยี่ยมไม่ได้มีแค่รูปร่างหน้าตาเท่านั้น
พ่อของเธอ อินทาชาระ ยูโซ ก็เป็นถึงนักการเมืองระดับบิก
ได้ยิวว่าเป็นคนใหญ่คนโตที่คอยบริหารอะไรสักอย่างในระดับ
อุดมศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ

แต่โรงเรียนนี้มีนักเรียนที่พ่อแม่เป็นนักการเมืองจนเผลอแล้ว
คนที่สุดยอดจริงๆ ก็คือคุณแม่ของเธอ หรือครอบครัวที่นาย
อินทาชาระ ยูโซ แต่งเข้าเป็นเขยต่างหาก

กลุ่มโรงเรียนในเครืออินทาชาระ กลุ่มอสังหาริมทรัพย์อินทาชาระ
กลุ่มโปรดักส์อินทาชาระ และเครือธนาคารอินทาชาระ.....

ประธานกรรมการบริหารขององค์กรเหล่านี้คือคุณตาของเธอ
สรุปแล้วเธอก็คือหลานสาวของกลุ่มนายทุนใหญ่นั่นเอง

รวยมากชนิดครอบครัวเรียวกึ่งเก่าแก่ของริจจียังเทียบไม่ติด
เหมือนริจจีเคยพยายามดึงตัวคุณอินทาชาระเข้ากลุ่มอยู่ครั้งหนึ่ง แต่เธอ
ตอบปฏิเสธอย่างนุ่มนวล จากนั้นเธอก็อยู่ตัวคนเดียวเสมอโดยที่ไม่ได้
รวมกลุ่มกับใคร แต่เป็นความโดดเดี่ยวที่แตกต่างจากฉันโดยสิ้นเชิง

คุณอินทนาซาระทั้งสูงศักดิ์และงดงามราวกับดอกไม้ที่เบ่งบานใน
ชอกหินผาอย่างโดดเด่นเดี่ยว

และฉันเคยคุยกับเธอคนนั้นอยู่ครั้งหนึ่ง
ตอนพักกลางวันช่วงที่เพิ่งเปิดเทอมใหม่ เป็นเรื่องสมัยที่เรา
นั่งเรียงตามเลขที่กันอยู่

☆☆☆☆

พักเที่ยงสักที วันนี้ก็เป็นอีกวันที่ยาวนาน.....

ฉันคิดเช่นนั้นอย่างใจลอย ถือห่อกล่องข้าว ตั้งใจจะเดินไปรวม
กลุ่มกับพวกผู้หญิงที่แสนใจดีซื่อ ตอนนั้นเองก็เกิดโศกนาฏกรรมขึ้นกับ
ฉัน

ถึงตรงนั้นแล้ว...นี่จะพอเดากันออกใช่ไหม แต่ฉันขอเล่าผลลัพธ์
ให้จบแล้วกัน

ฉันหกล้มจนจมลงในกล่องข้าวหกเรียราดบนพื้น

แถมยังล้มเพราะสะดุดเชือกกรองเท้าตัวเองด้วย เป็นการล้มที่
เขยสุตๆ

จริงๆกับบิโจ้พากันขึ้นหัวเราะลั่นใส่ฉัน การกระทำของพวกเธอ
ทำให้คนในชั้นหัวเราะคิกคักอย่างดูถูกด้วย

ส่วนคนที่นั่งรวมกลุ่มทานข้าวด้วยกันก็วิ่งหอบอุปรณ์ทำความสะอาด
สะอาดมาถามว่า “ไม่เป็นไรใช่ไหม?” แต่สีหน้าฉายแววไม่พอใจอย่าง
โจ่งแจ้งว่า ‘อย่าหาเรื่องให้หนักสิ’

เฮ้อ ชวยชะมัด อายากตายจัง

ตอนนั้นเอง

“ไม่เป็นไรใช่ไหม มีแผลหรือเปล่า?”

น้ำเสียงราวกับนางฟ้าโบยลงมาจกเหนือศีรษะฉัน

เธอเหมือนนางฟ้ามากจนฉันเผลอเห็นภาพหลอนไปแวบหนึ่ง แล้วคิดว่า “อ้าว เราตายแล้วจริงๆ สินะ?” เพราะว่าอีนางจะ ฮานะ ไม่มีทางที่จะมาคุยกับคนอย่างฉันได้นี่นา แม้จะรู้ว่าเลขที่ของอิจิอิ และอีนางจะอยู่ติดกัน จึงไม่แปลกที่หากฉันจะเคยคุยกับคนที่นั่งอยู่ข้างหลังอย่างเธอ

แต่ที่นี้ไซโรงเรียนธรรมดาที่ไหน ที่นี่คือโรงเรียนเซนต์อาร์ทิมิส เสียวนะ

แถมยังเป็น ‘อีนางจะ ฮานะ’ ด้วย พอรู้ว่าคนที่คุยกับฉันคือ คุณอีนางจะ ร่างกายของฉันก็สั่นเทาด้วยความตกใจและตื่นเต้น

“ชื่อคนขนาดนั้นเสียวนะหรือ?”

“เฮ้?”

“ฉันนี่อะไรดีๆ ออกแล้วละ?”

เธอมองดูฉันที่ตัวสั่น เธอคงเข้าใจผิดว่าฉันกำลังเสียใจที่ทำ ข้าวกล่องหก เธอหยิบแบนด์วีซจากกล่องข้าวอันเล็ก (ราวครึ่งหนึ่งของฉัน) ซึ่งเปิดค้างเอาไว้มาแบ่งครึ่งแล้ววางลงบนฝากล่อง การกระทำของคุณอีนางจะทำให้เกิดเสียงฮือฮาขึ้นในห้องเรียน

“ไม่รู้จะถูกปากหรือเปล่านะคะ?”

“เอ่อ ฉันรับไว้ไม่ได้หรอก”

หมวดนิยายแปล
แฟนตาซี - ไลท์โนเวล

ราคา 199 บาท

ISBN 978-616-3630-759
INOUE SHOU SAKURETSU GIRL 1
©rerulili&erika yoshida 2013
Edited by KADOKAWA SHOTEN

DEXpress

First published in Japan in 2013 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.
Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo,
through TOHAN CORPORATION, Tokyo.

shop.DEXclub.com | DEXpressclub

เกมลับดับสมอง

Original : rerulili
Story : Erika Yoshida

“ยินดีต้อนรับสู่สวนสัตว์มนุษย์แห่งขุนรอก” เมื่อลิ้มตาตื่นขึ้น ฮิจิฮิ ฮานะ เด็กสาวมัธยมปลายธรรมดา ก็พบว่าตัวเองถูกขังอยู่ในกรงพร้อมเพื่อนร่วมชั้นที่นั่น เธอต้องเข้าร่วมเกมเอาตัวรอดซึ่งมีชีวิตเป็นเดิมพัน โดยมีเพียงโทรศัพท์มือถือที่เป็นอุปกรณ์!? ฮานะร่วมมือกับ อิโนะซาวะ ฮานะ เพื่อนร่วมชั้นที่เธอแอบปลื้ม ที่แม้ชื่อเหมือนกันแต่นิสัยต่างกันสุดขั้ว แล้วทั้งคู่จะเอาตัวรอดจากเกมนรกสุดโหดนี้ได้หรือไม่!?

จากซีรีส์เพลงสุดฮิตที่มียอดชมรวมกันทะลุ 20 ล้านครั้ง ได้กลายเป็นเรื่องราวปรากฏสู่สายตาแล้ว!!